

La Pau (retorna a Atenes)

Rodolf Sirera

Introducció / José Vicente Peiró

TEATRE
bromera

I. INTRODUCCIÓ

(L'escenari, a les fosques. Se sent una VEU en off que, si es creu adient, pot acompanyar-se amb diapositives o projecció de films.)

VEU/OFF. En el segle v abans de Jesucrist hi havia a Grècia dues ciutats, Atenes i Esparta, que la dominaven. La segona cercava l'oportunitat d'obtindre l'hegemonia total. Aquesta oportunitat la trobà l'any 432 abans de Jesucrist: l'enfrontament armat entre Corint, aliada d'Esparta, i Corcira, confederada d'Atenes, llançà ambdues potències a la lluita. Esparta comptà en el desenvolupament del conflicte amb el suport del partit oligàrquic atenenc, que veia en la guerra una possibilitat d'aconseguir de nou el poder. Dis-sortadament per als atenencs, la pesta hi va causar nombroses baixes, entre les quals destaca el mateix Pèricles, el seu cabdill principal; a més a més, la superioritat militar espartana es va fer notar des del primer moment. Després de la batalla d'Amfípolis i de la infortunada expedició a Sicília, Esparta es perfilava com a guanyadora. Per contra, a Atenes regnava una gran confusió, i els ciutadans estaven dividits entre els partidaris d'Esparta, els magnats que volien tornar

a governar, els defensors d'una pau immediata i els qui volien guanyar la guerra abans de tot.

(S'encén un focus que il·lumina un SACERDOT, majestàtic i inexpressiu, cobert del coll als peus amb un gran mantell i que declama amb gran «dramatisme», arribant, en el moment de la pregària, a alguna cosa semblant a una salmòdia. Aquesta pregària pot anar acompanyada del fons musical escaient.)

II. PREGÀRIA PRELIMINAR

SACERDOT.

Abans de començar amb la comèdia
que tracta un tema ben conegut per tots,
i que sofrim ja tant de temps a aquesta terra,
ja tant de temps que ningú no es recorda
del dia primer d'aquesta llarga i maleïda guerra,
jo, el sacerdot, vull fer una pregària
—que és cosa convenient i necessària—
als déus del cel, de l'aigua i de la terra,
al seu altar, que presideix l'escena,
per implorar que facen el prodigi
de convertir aquesta gran comèdia
l'última obra que s'escriga a Grècia
i al món sencer per condemnar la guerra.
Vegeu ja, doncs, com pregue per la Pau.

«Pregària»:

Oh déus benaventurats,
que viviu en olímpiques estances,
a vosaltres s'adreça la meua veu suplicant
per demanar-vos que porteu lluny de Grècia
la guerra fratricida que destrossa

els joves més gentils de la ciutat d'Atenes,
els més clars i valents barons d'Esparta.
Davalle sobre nosaltres
el mant dolcíssim de la Pau
nostra senyora més estimada
i esborre l'odi dels nostres cors.
Commouveu-vos, oh déus benaventurats,
del dolor que lacera els meus costats:
la dolça pàtria dels homes
està patint desgràcies incomputables.
Car vet ací que el germà alça el seu braç
contra el propi germà
i el riu inacabable de la sang escampada
farà estèril la terra venerable
de la pàtria de tots.
Ja els fins clarins de la guerra
m'han esgarrat les orelles
i el trot sinistre dels cavalls
que marxen drets cap a la mort
sembla inundar-ho tot.
Teniu pietat, oh déus immortals,
davant aquests fills vostres que marxen a la mort.

(L'acompanyament musical passa a primer terme: tema gloriós. Mentre el SACERDOT, que ha quedat immòbil, en una postura molt heroica, és il·luminat a poc a poc; li cau el mantell, i es veu amb sorpresa que duia amagat davall un uniforme militar anacrònic, i més armes, de tots els tipus i estils, que ca-

bells al cap. El SACERDOT, en adonar-se de l'accident esdevingut, s'esborrona; dubta un poc, somriu, tus, tracta dissimulant d'agafar de nou el mantell, i el llum s'apaga de sobte. La música perd ritme i, amb distorsió ostensible, desapareix a poc a poc.

Pausa.

S'encenen els llums. En un costat de l'escena, els actors que participen en l'espectacle, a manera d'espectadors de l'acció que s'hi esdevé. Al fons hi ha un gran aparell de ràdio. Al centre, asseguts, TRIGEU i GINECEA. A l'altre cantó, els dos ESCLAUS.)